

Andrea Rimová

MOTÝL

**SAMA
V BŮRCE**

**SAMA
V BURKE**

Copyright © Andrea Rimová 2017
Design © Motýľ design 2017
Cover photo © lpedan/Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2017

ISBN: 978-80-8164-142-8

Andrea Rimová

SAMA V BŮRKE

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Venovanie

Otvorene priznávam hneď v úvode – túto knihu som nepísala sama. Od prvej vety sme na nej pracovali dve: ja a moja dcérka v brušku.

Drahá Barborka, moje milované dievčatko, bola si mojou múzou, inšpiráciou a podporou. Dodávala si mi silu pri budovaní zápletky a po príchode z pôrodnice si mi dovolila dopísať záverečné kapitoly, kým ty si sladko spinkala vo svojej postieľke.

Z hĺbky duše Ti ďakujem a venujem Ti tento román – naše prvé spoločné dielo. Nesmierne sa teším na všetky ďalšie, ktoré spolu vytvoríme.

Si ten najväčší zázrak a spravila si z môjho života niečo neopísateľné. Vitaj na tomto svete a nikdy nezabudni, že som tu vždy pre teba.

S láskou tvoja maminka Andrea.

PROLÓG

Bola som zmätená ako nikdy predtým. Otočila som sa k Jakubovi. „Ako dlho nám to potrvá k chate?“

„Myslím, že nie viac ako dvadsať minút,“ povedal a vystúpil z auta. Obliekol si teplú bundu. Nasledovala som ho. Schovala som sa do športovej vetrovky. Zo zadného sedadla som si vzala teplý šál, čapicu a rukavice a poriadne som sa zababušila.

„Prišiel len pred chvíľou,“ povedal Jakub, keď som si navliekla druhú rukavicu.

Skúmavo som naňho hľadela. „Ako to vieš?“

„Podľa stôp pneumatík. Nestihli sa naplniť dažďovou vodou,“ vysvetlil.

„Fajn. Možno ho dobehneme. Mali by sme ísť,“ rozhodla som.

„Dobre. Tadiaľto,“ ukázal Jakub smer a vyrazili sme.

Priala som si, aby bola s nami aj Betka. Tá by ma vedela schladiť. Upokojiť. Priviesť na iné myšlienky. Namiesto toho som kráčala vedľa cudzieho muža, ktorý ma mohol pokojne omráčiť, znásilniť a rozkúskovať na niekoľko dielov. Nikto by nevedel, kde ma hľadať. Nenechala som odkaz, nikomu som nepovedala, kam sa chystám. Bolo to odo mňa nezodpovedné.

Ak sa mi má zrútiť môj doterajší život, je už aj tak jedno, čo so mnou bude.

A ak by mi náhodou Jakub neskřivil ani vlas na hlave, bol tu ešte Fabián. Mal tajnosti, svoj svet, ktorého som nebola súčasťou. Vedel, že poznám aspoň kúsok pravdy, keď sa dnes nachádzam v týchto zemepisných šířkach.

Čo urobiš, keď sa stretneme zoči-voči? Ako mi to celé vysvetlíš?

Kráčali sme rýchlym tempom. Nechcela som dať snúbencovi náskok. No môj dych akosi nestačil a rýchlo som sa unavila. Na vine bol aj ostrý dážď so snehom. Musela som zastať a vydýchať sa.

„Keď sa o mňa oprieš, pôjde to rýchlejšie,“ navrhol Jakub a ja som jeho ponuku prijala. Chytila som sa jeho lakťa a pokračovali sme v ceste. Pôda pod nohami bola mäkká a prudký dážď nám ostro šľahal do tváří.

„Nemáš čiapku,“ skonštatovala som pomedzi vzdychy.

Zasmial sa. „Na takéto počasie som zvyknutý. Nie som padavka.“

Kráčali sme mlčky do kopca a ja som premýšľala, ako mohol Alicin ujo postaviť chatu v takom zle dostupnom teréne. Šmýkalo sa mi a len vďaka svojmu spoločníkovi som sa dokázala udržať na nohách.

Sledovala som, ako sa mi každým krokom nabaľuje na topánky ihličie a konáriky zmiešané s hlinou. Bola som si navyše istá, že sa k silnému dažďu pridáva aj stupňujúci sa vietor. Prenikol cez všetky vrstvy môjho oblečenia a zaštipal ma na koži. Alebo to bol strach z nasledujúcich minút?

Obaja sme mlčali. Snažila som sa nadychovať nosom a vydychovať ústami. Šetrila som si sily, akoby som podvedome vedela, že ich budem veľa potrebovať.

Jakub mi bol skutočne obrovskou fyzickou oporou. Zachytil ma, keď som sa už niekoľkokrát pošmykla a takmer som ho stiahla so sebou k zemi.

„Vďaka,“ povedala som.

Usmial sa a predlaktím ľavej ruky si utrel mokré čelo. „To nestojí za reč.“

Hnali sme sa vpred a cítila som sa ako na základnej škole počas dvanásťminútového behu. Štípalo ma v hrdle a poča- sie mi veru nepomáhalo.

„Ešte ďaleko?“ potiahla som Jakuba za pravú ruku a on zastal.

„Nemyslím si. Pozri sa,“ ukázal pred seba.

Obrátila som sa tým smerom a v diaľke som zbadala chr- bát postavy. Stisla som Jakobovi lakeť. Práve sa chystal za- volať na muža, ktorý mal namierené tam, kde my.

Nepochybne to bol Fabián. Mal na sebe čiernu športovú bundu, ktorú som na ňom dávno nevidela. Myslela som si, že ju dávno vyhodil. Rýchlo kráčal hore kopcom, miestami len ťažko udržal rovnováhu.

„Nevolaj naňho, prosím,“ povedala som Jakobovi.

Povzdychol si. „Ako chceš. Mal som pravdu, keď som vravel, že prišiel tesne pred nami.“

„Pridajme,“ vyzvala som ho.

Pozrel sa mi pobavene do očí a potom vykročil. Utekala som zavesená doňho ako privesok na kľúčoch. Ak by sa Fabián otočil, zbadal by nás, no díval sa rovno pred seba a uháňal ako zmyslov zbavený. Poháňalo ho čosi, čo ma de- silo.

Sústredila som sa na každý krok, a preto som nemala silu premýšľať.

Bude na to čas, no teraz musím zabrať. Musíme ho do- stihnúť.

Vzdialenosť medzi nami sa zmenšovala. Dážď so sne- hom, vietor a šero, ktoré vzniklo, len stupňovalo môj strach. Cítila som sa ako v lacnom hororovom filme. Už chýbali len vybiehajúce príšerky spoza borovic a listnatých stromov.

To som teda dopadla. Utekám v takom nečase hlboko v lese ďaleko od domova. A navyše bežím za chlapom,

ktorého priezviskom som sa chcela podpisovať do konca života. Je toto nočná mora alebo sa mi to deje naozaj?

Nohy mi oťaželi do štádia, že som mala chuť rezignovať a zvaliť sa do mokrej trávy. No vtedy som len niekoľko metrov pred Fabiánom zbadala obrysy veľkého domčeka.

Chata! Tak predsa je tu. Stále existuje! A môj snúbenec má dôvod, prečo sa k nej náhli!

Nabrala som druhý dych. A vtedy Fabián stratil rovnováhu a spadol. Už sme neboli veľmi ďaleko, takže som začula jeho výkrik a hrubú nadávku.

Jakub ma zovrel ešte pevnejšie. Mala som pocit, že mi každú chvíľu rozmliaždi kosti na lakti, za ktorý ma držal. Vzdialenosť medzi nami sa každým krokom zmenšovala, pretože Fabián sa pri pokuse postaviť opäť pošmykol a skončil znova na zadku.

Ako zareaguješ, keď ma uvidíš? Čo ti poviem?

Vieš, že som išla na Liptov, ale tušíš vôbec, že sa dopátram až k chate a prídem sem hľadať Alicu? Navyše, v sprievode tvojho priateľa z detstva.

Posledných päť metrov som kráčala ako v tranze. Potom Jakubov stisk povolil. Pustil ma a vykročil k Fabiánovi, ktorý sa znova dvíhal z trávy.

„Hej, Kofy! Neotvoril sa ti padák?“

Keď sa Fabián otočil a naše pohľady sa stretli, prestala som vnímať šum vetra, silný dážď a chlad, ktorý prenikol celým mojím telom. V tom momente zastal čas.

Čudujem sa, že som ostala stáť a nezviezla som sa na zem ako muž, ktorého som roky milovala.

Dívali sme sa na seba ako ľudia, ktorí si kedysi veľmi ublížili. Zdalo sa mi, že v lese nastalo ticho. No nebolo to tak. Príroda vyčíňala rovnako divoko ako pred chvíľou. Ticho, ktoré sa okolo mňa rozhostilo a celú ma pohltilo,

bolo zapríčinené vinou, ktorú som vyčítala z Fabiánových očí.

Nezmohla som sa na slovo. Ani on. Pozorovali sme sa navzájom, neschopní zapojiť do komunikácie aj naše hlasivky.

Jakub si nevedomoval, že medzi nami prebieha nemý rozhovor plný nepríjemných otázok a ešte horších odpovedí. Schytil priateľa za rameno a pomohol mu na nohy.

„Taký kus chlapa a pošmykne sa na mokrej tráve,“ povzdychol sarkasticky. „Mesto ťa úplne pokazilo.“

My dvaja sme stále mlčali. Nemala som chuť Jakubovi vysvetľovať, že nie som Patrícia a že všetko je úplne inak. Že mi krváca srdce a budem musieť prehodnotiť celý svoj život. Že sa mi rúcajú všetky predstavy o bezchybnej budúcnosti.

Fabián sklopil zrak a pozeral do trávy. Nepochybovala som, že hľadá únik pred výčitkami a pravdou, ktorá musí byť odhalená. No potom mi došlo, že niečo hľadá.

Blúdil očami okolo seba, až kým to nepostrehol aj Jakub.

„Hľadáš toto?“ opýtal sa a zdvihol niečo, čo ležalo vedľa jeho nohy. Zaostrila som zrak a zistila som, že je to zelená šnúrka od topánok, na ktorej boli priviazané kľúče.

Fabián prikývol a natiahol sa k Jakubovi. Jeho pohyb bol v dôsledku šoku, že ma vidí, spomalený a kostrbatý. Využila som to a vrhla som sa k mužovi s kľúčom v ruke. Vytrhla som mu šnúrku a zovrela kľúč v hrsti. Víťazoslávne som sa pozrela Fabiánovi do očí.

„Tak čo, pôjdeme tam spolu?“ opýtala som sa a zaboľelo ma každé slovo.

Fabián preletel pohľadom z Jakuba na mňa. „Musíme sa pohovárať.“

1

„Nie je doma?“ ozval sa zo slúchadla jeho unavený hlas.

„Nie. A ani nedvíha telefón. Vôbec tomu nerozumiem. Vedela, že prídem. Minulý týždeň som jej poslala esemesku, aby som jej pripomenula, že sa zastavím.“

„Možno zabudla,“ hádal Fabián.

„Pravdepodobne. Ak by jej do toho niečo nečakane prišlo, určite by mi dala vedieť.“

„Tiež si to myslím. Býva v tvojom byte už dosť dlho,“ súhlasil.

„No práve. A dúfam, že ešte dlho bude. Asi jej to iba vypadlo. A čo ty? Už si v kancelárii? Keď som odchádzala, spal si,“ chcela som vedieť.

Stojac pred vchodom do bytového domu som si s mobilom pri uchu prezerala menovky na vonkajšej strane poštových schránok.

„Práve som vyšiel zo sprchy,“ zívól a ja som si ho hneď predstavila nahého. Prešla mnou vlna vzrušenia.

„Hmmm, nemala by som pribehnúť na pár minút domov?“ začala som zvodne.

„Dnes nemôžem prísť neskoro, lebo ma tvoj otec vykopne,“ zasmial sa, no v jeho hlase som počula malý náznak nervozity.

„Tak dobre. Uvidíme sa po práci,“ vypustila som z hlavy zvrhlé myšlienky.

„Teším sa.“

„Ja tiež,“ povedala som a zložila.

Nemala som dôvod postávať viac pred panelákom, ale akosi sa mi nechcelo odísť. Znova som prebehla pohľadom

po schránkach a vzápätí som dostala nápad. Podišla som k panelu so zvončekmi a stlačila som ten s označením JANČICH.

Starý pán s týmto priezviskom býval hneď oproti bytu, ktorý som prenajímala. Žila som tam takmer tri roky, no potom som stretla Fabiána a po čase som sa k nemu nastáhovala. Nebol dôvod, aby sme naďalej žili oddelene. Zvlášť po tom, ako si v jeden obyčajný upršaný deň cestou z kina kľakol do kaluže na ulici a na prst mi nastokol prsteň.

Byt som predávať nechcela. Nielen preto, lebo bol darom od otca k promóciám. Skôr som chcela mať zadné vrátka, ak by nám to s Fabiánom nevyšlo. Dnes nebolo nič nezvyčajné, že sa ľudia rozchádzajú, aj keď sú zasnúbení. A, navyše, nehnuteľnosť je najrozumnejšia investícia. Otec mi to vtíkal do hlavy dlhé roky.

Precitla som zo spomienok na deň, keď som sa sťahovala k Fabiánovi a pozrela som sa na zvonček starého Jančicha.

Opýtam sa ho, či dnes náhodou nepočul odchádzať Alicu. Možno len vybehla do potravín za rohom.

Stlačila som zvonček, no nič sa neudialo. Pán Jančich sa neozval ani po treťom zazvonení. Nervózne som prešľapovala z nohy na nohu. Odkedy som sem prišla, nevidela som ani živú dušu.

To dnes nikto nie je doma? Kde ste všetci?

Výpravou za mojou podnájomníčkou som stratila už takmer polhodinu. Teraz mi neostávalo nič iné, len sa vrátiť do kancelárie. Preto som vykročila k parkovisku, kde sa ešte stále dalo relatívne ľahko zaparkovať.

Kráčala som k svojmu autu a ešte raz som vyťukala Alicino číslo. Priložila som si mobil k uchu a pridržala som si ho plecom, kým som v kabelke lovila kľúče od auta. Telefón veselo vyzváňal, no nezdvihla to.

Hodila som mobil na sedadlo spolujazdca a sadla som si za volant. Ešte raz som sa pozrela k oknám bytu a pohľad mi zaletel k tým, ktoré patrili starému Jančichovi. Stál v okne a pozoroval ma. Keď sa naše pohľady stretli, ukryl sa za záves.

Vy ste teda nenápadný! Nepočuli ste zvonček? Alebo so mnou nechcete hovoriť? Prečo?

Nemala som chuť viac sa zdržiavať. Naštartovala som a uháňala do práce. Za volantom som sa rozhodla, že sa s Alicou pokúsim spojiť neskôr. A možno sa ozve sama, keď zbadá niekoľko neprijatých hovorov a spomenie si, že som jej dnes mala priniesť zmluvu o predĺžení nájmu.

2

Moja podnájomníčka sa neozvala už druhý deň. Pripadalo mi to trochu zvláštne. Doteraz som s ňou nemala nijaké problémy. V žiadnom prípade sa nedalo povedať, že sme si blízke, ale bola mi sympatická od prvého momentu už pri obhliadke bytu. Pôsobila veľmi ustarane, no snažila sa to zakryť úsmevom. Presne som sa pamätala na deň, keď sme sa zoznámili.

„Kde ste bývali predtým?“ opýtala som sa, keď sme sa viezli výtahom s cieľom prezrieť si byt, ktorý som už neobývala.

„V podnájme s priateľom,“ povedala smutne a došlo mi, že to asi medzi nimi nedopadlo najlepšie.

„Nechcem vyzvedať, ale...“ začala som.

Ak budeš mojou podnájomníčkou, chcem o tebe vedieť viac ako len tvoje meno a číslo bankového účtu.

„Rozišli sme sa. Dlhý čas som si myslela, že sa zmení, ale márne. Už ma to nebaví. Je načase prestať byť naivná.

Odišla som náhle. Prichýlila ma kamarátka, ale nechcem jej byť dlhšie na ťarchu. Sama to nemá ľahké. Musím sa postaviť na vlastné nohy,“ usmiala sa a v tej chvíli som z nej cítila obrovskú silu a odhodlanie. Akosi som vedela, že toto dievča to zvládne.

„Ako dlho ste boli spolu?“ opýtala som sa, keď sme vystupovali z výťahu.

„Štyri roky. Pochádza z toho istého mesta ako ja. Prišli sme sem spolu, no nezvládol veľký svet. Mal problém nájsť si prácu. Potom sa mu to podarilo, ale nevydržal tam dlho. Plával z problémov do problémov, ale to je nadhlo. Toto je váš byt?“ prešla plynule na inú tému.

„Áno. Bývala som tu tri roky. Teraz žijeme so snúbencom v jeho byte. Niekedy sa pristihnem pri tom, že mi chýba pocit byť sama,“ priznala som a odomkla som dvere do bytu. „Nech sa páči,“ naznačila som Alici rukou, aby vstúpila prvá.

Vyzula si ľahké mokasíny a nechala ich na rohožke.

Prvé dobré znamenie – *viíš, čo sa patrí. Nie ako ten neokrôchanec, ktorý bol na obhliadke pred tebou. Ani sa len neopýtal, či sa má vyzuť a nechal tu za sebou spúšť.*

„Fíha!“ zhíkla Alica s obdivom, keď vošla do obývačky. „Naživo to vyzerá ešte lepšie ako na fotografiách na internete.“

Jej reakcia ma potešila. Pozorovala som ju, ako podišla k oknu a vyzrela von.

„V byte ostáva všetko, čo vidím alebo si nejaké veci ešte odnesiete?“

„Nevezmem si už nič. Byt prenajímam kompletne zariadený. Stačí vám zubná kefka, papuče a môžete sa nastáňovať. Pokojne sa rozhliadnite a pýtajte sa, čo chcete vedieť,“ usmiala som sa a záujemkyňa o byt prikývla.

Obzerala si obývačku, ktorá bola spojená s kuchyňou. Potom prešla cez chodbu a zamierila do spálne. Kládla mi otázky týkajúce sa nájmu, kaucie, všetky formulovala presne a priamo a urobila na mňa dobrý dojem.

Potom stíchla, odsunula dvere na vstavanej skrini a možno si predstavovala, ako si na vešiaky ukladá oblečenie. Stála som pri vstupe do spálne a predstierala, že hľadám niečo v mobile, keď podišla k balkónovým dverám a vpustila do izby čerstvý vzduch. Vykročila na balkónový koberček, ktorý som tam včera natiahla, oprela sa o zábradlie a zostala nehybne stáť možno aj minútu, dve. Potom sa vrátila do izby a povedala:

„Poviem vám priamo, zdá sa mi to veľa peňazí.“

Páčila sa mi jej úprimnosť a bola som ochotná ísť s cenou nižšie, no Alica pokračovala.

„Toto je v poradí piaty byt, ktorý si prezerám. Jednoznačne je najlepší, takže to beriem,“ usmiala sa. „Budem síce musieť ťahať v práci aj nadčasy, ale zvládnem to. Zaslúžim si žiť dôstojne.“

Už-už som mala na jazyku zníženie nájmu, keď vo mne zvíťazil rozum. Predsa len, bola som dcéra úspešného podnikateľa a moje finančné nároky na byt boli primerané tomu, čo som ponúkala. Alica to presne vystihla. Dôstojné bývanie.

„Super, to som rada. Na tomto byte mi veľmi záleží a nechcela som, aby tu býval hocikto,“ priznala som.

Zmluvu sme podpísali už o pár minút. Aj tak som však povolila v otázke kaucie. Nevypýtala som si celú výšku nájmu, ale iba polovicu, za čo mi bola Alica veľmi vďačná. Upravili sme to v zmluve a vďaka internetbankingu mi hneď poslala peniaze na účet. Odovzdala som jej kľúče, a keď som nasadla do auta, bola som prekvapená, ako hladko to prebehlo.

Fabiánovi som všetko oznámila až večer.

„Nechcela si si ju predtým preveriť?“ zarazila ma jeho otázka, keď sme sa rozvalili na gauči so sklenenými miskami plnými zmrzliny.

„Ako to myslíš?“

„Ja neviem. Hodiť jej meno do Googlu, pozrieť si jej fejsbuk. Možno figuruje v zozname dlžníkov,“ strčil si do úst lyžicu a slastne sa oblizol.

„Môj inštinkt hovorí, že je to fajn žena. Keby bola moja spolužiačka, určite by sme boli dobré kamarátky. Netajila sa tým, že má za sebou rozchod, viem, čo vyštudovala, odkiaľ pochádza, kde pracuje a aj to, že je veľmi inteligentná. Nemám žiadne pochybnosti. Zmluva je na rok, potom sa uvidí. Možno sa podujme na kúpu vlastného bytu alebo jej predĺžim túto. Som rada, že tam bude bývať práve ona.“

Byt bol môj, takže nikto nemal právo miešať sa do záležitostí, ktoré sa ho týkali. Fabián to rešpektoval a viac sa k tomu nevyjadroval.

Raz, keď v prenajatom byte doslúžil vysávač a nestíhala som Alici odnieť nový, ma zastúpil. Naložil do auta nový lacný model, ktorý sme kúpili v predajni elektroniky za akciovú cenu, a vyrazil do bytu. Keď sme sa v ten večer stretli doma, skonštatoval, že som mala pravdu. Alica mu bola sympatická, aj keď toho veľa nenahovorila. Bola som rada, že mi potvrdil teóriu o vhodnosti podnájomníčky.

Ubehli už mesiace a bežné starosti iných prenajímateľov bytov nás obchádzali. Preto mi nešlo do hlavy, že sa Alica neozvala, keď objavila zmeškané hovory.

Snažila som sa na ňu nemyslieť. Pokúšala som sa užívať si prítomnosť mojej lásky, hovorili sme o svadbe a nahlas som plánovala jednotlivé doplnky. No keď som sa pozre-

la na Fabiána, mala som pocit, že je myšlienkami niekde mimo.

„Počúvaš ma, miláčik?“

„Áno, jasné, že áno,“ prisunul sa ku mne bližšie a jazykom mi prebehol po vrchnej pere.

Vedela som však, že jeho myseľ blúdila niekde inde. Nemohla som to nechať tak.

„Deje sa niečo?“

„Stretnutie kvôli tej novostavbe bude už zajtra. Preto som musel ostať dlhšie v kancelárii. S tvojím otcom sme si prešli všetko do detailov. Chce, aby som investorovi predstavil projekt sám. Som z toho trochu nervózny.“

Veľmi som sa potešila tomu, čo práve povedal.

„To je predsa fantastické, zlatko. Pracoval si na ňom dlhé týždne, poznáš ten projekt do bodky. Ak sa môj otec takto rozhodol, znamená to, že ti dôveruje. Získal si si ho,“ pobozkala som ho a nechala som mu na líci odtlačok od rúžu.

Fabián položil na stôl svoju misku a chytil ma za ruku.

„Uvedomujem si to. No na druhej strane mám strach. Čo ak ho sklamem?“

„To sa nestane. Si vzdelaný a talentovaný. Môj otec ťa zamestnal, lebo si dobrý. Nie kvôli mne. Poznám ho celý život a viem, že náš vzťah by nezavážil, keby v tebe nevidel schopného projektanta. Tá budova bude perfektná, ver mi,“ snažila som sa ho podporiť a zabralo to.

„Urobím všetko, aby nikdy neofútoval šancu, ktorú mi dal. Prisahám,“ povedal odhodlane.

„Viem. Som na teba veľmi pyšná a som si istá, že zajtra ten projekt predáš,“ pohladila som ho po zátylku, ako to mal rád.

Fabiána striaslo od vzrušenia, no vďačne sa na mňa usmial.